

PROP DE VOSALTRES

Reflexions sobre la família i la pau

Aquests dies nadalencs ens ajuden a experimentar amb una intensitat més entranyable les grans qüestions de la vida cristiana. Gairebé tot aflora, des del nostre interior, com a resposta al regal de Déu pel naixement del seu Fill. Contemplant les figures del pessebre, conversant amb amics i familiars, deixant-nos acompanyar per la decoració i els llums, abordem tot allò que ens preocupa o interpel·la. Tal vegada perquè disposem de més temps per a la reflexió i el diàleg o perquè ens motiva el mateix esdeveniment salvador. Parlem de la pobresa que empresona a milions d'éssers humans, de la solitud dels ancians i els captaires, de la falsa distribució de la riquesa, de la solidaritat amb els més necessitats, de la falta de resposta dels cristians davant la problemàtica actual, de l'autenticitat de la vida cristiana, del sentit de les nostres celebracions litúrgiques. De la família, després de la conclusió del Sínode del passat mes d'octubre. I un llarg etcètera, la relació del qual seria interminable.

Temes profunds que, en tractar-los, no han de ser objecte d'una anàlisi superficial, com si es tractés d'una conversa de cafè després d'un bon menjar. Els cristians necessitem parlar amb un compromís vital, que ens permeti lliurar la nostra vida al

servei dels altres. Enumerem els problemes, identifiquem les causes, assenyallem les conseqüències, però, busquem la pròpia conversió per si la nostra actuació produeix la injustícia o la corrupció? De vegades, davant qualsevol situació problemàtica, el nostre discurs s'esgota en la recerca dels culpables, evitant el compromís sincer amb el nostre proïsme. L'actuació dels cristians ha de regular-se amb els paràmetres que marca el Senyor en l'Evangeli i que ens recorda diàriament el papa Francesc, els mateixos en els quals s'insisteix en aquestes darreres setmanes: l'alegria com a focus principal d'irradia-

ció de la llum de la fe al nostre món. També, davant la realitat del matrimoni i la família.

Em permeto insistir, avui, en dos grans temes que a tots ens afecten: la família i la pau. No tinc prou espai per estendre-m'hi. Però, almenys, us demano l'oració i el vostre sincer compromís a favor de la pròpia família, on heu nascut i crescut en l'amor i el respecte, i també en defensa de la família en general, la formada per un pare, una mare i la benedicció dels fills. La imatge de la Sagrada Família de Natzaret, Josep, Maria i Jesús, és el model de vida i d'actuació de tot cristià, de tota família.

En aquests moments en què es qüestionen els valors familiars, demanem força per a cadascun de nosaltres amb la finalitat de sostenir i servir millor el manteniment de la seva institució, regal de Déu a la humanitat. Després de la conclusió del Sínode sobre la família, estem esperant el document que el Papa ens dirà a tots. En ell hi trobarem les principals aportacions que els pares sinodals consideren rellevants per tal que l'Església continuï amb la defensa del matrimoni i de la família cristiana.

Us demano, també, la vostra oració i compromís a favor de la pau. El dia 1 de gener va ser declarat pel papa Pau VI, fa 49 anys, Jornada Mundial de la Pau.

El missatge papal d'aquest any 2016 té com a títol «Venç la indiferència, conquereix la pau». És un text breu, suggeridor i compromès amb aquesta realitat, avui tan maltractada. El seu missatge assenyalava algunes de les causes de l'absència de pau en el nostre món i ens recorda quin és el seu fonament evangèlic, el que ha d'impulsar la nostra actuació personal en favor d'ella. Us ajudarà a tenir un cor pacífic i a treballar, sense descans, en el vostre entorn familiar i social.

† **Salvador Giménez Valls**
Bisbe de Lleida

ACTUALITAT

Càritas Diocesana Lleida agraeix la tasca que fan els 600 voluntaris de l'entitat

Cent cinquanta persones voluntàries de Càritas de la diòcesi de Lleida es van donar cita el passat 25 de novembre a l'Acadèmia Mariana per compartir dues hores de vivència. Pilar Guardiola, Alfonso Medía, Pepita Jové, Inés Solé, Carme Solé, Júlia Aragón i Lluís Pastells van explicar el seu testimoni en una mesa moderada pel secretari general, Josep Anton de la Fuente. El director de Càritas Diocesana, Ramon Baró,

va donar la benvinguda i va expressar el seu agraïment als 600 voluntaris que col·laboren i formen la família de Càritas. Segons va dir, no es podrien fer tants programes, ni atendre tantes persones si no hi hagués el voluntariat.

Per cloure la Trobada, el nostre bisbe Salvador va dir: «Tinc la perspectiva d'una Església viva, i animo a que es verbalitzi sempre la motivació de l'acció de Càritas des de la fe, que ens duu a estimar com Jesús.»

DIACONAT PERMANENT

Aquesta setmana, Mateu Hidalgo ens explica breument quina ha estat la història del diaconat.

Decadència i restauració

El servei diaconal que es va dur a terme a l'Església d'Occident va tenir el seu auge en el segle III, quan els Pares Apostòlics confiaren als diaques tota l'administració i l'organització de la caritat de l'Església i del bisbe; però des del segle IV, amb el ressorgiment monàstic, es traslladà les obres de caritat als monestirs. El diaca va anar perdent poc a poc significat, quedant tan sols com a ministre de l'Eucaristia. En segles posteriors va anar experimentant una lenta decadència, fins a arribar al segle XII en què tan sols queda el diaconat com una etapa intermèdia per als candidats a l'ordenació sacerdotal.

En el Concili Tridentí es va intentar restablir de nou el diaconat, però sense èxit.

Finalment, després de llargs debats, l'any 1964, el Concili Vaticà II, en la Constitució Dogmàtica sobre l'Església (*Lumen Gentium*, 29), autoritza la restauració del diaconat dient: «En el grau inferior de la jerarquia es troben els diaques, als quals són imposades les mans no pas per al sacerdoti, ans per al ministeri». El Concili Vaticà II va restaurar el diaconat com a grau propi i permanent de la jerarquia.

Amb la restauració del diaconat no es pretenia baix cap concepte comprometre el significat i la funció ministerial del prevere, que és insubstituïble.

Un dels fruits del Concili Vaticà II ha estat completar el quadre de la jerarquia eclesial que des dels seus orígens es componia per bisbes, preveres i diaques.

Els diaques constitueixen un enriquiment per a la missió de l'Església i les funcions que duen a terme són necessàries per a la vida de l'Església.

«Enfortits per la gràcia sacramental i en comunió amb el Bisbe i el seu presbiteri, serveixen el Poble de Déu en la diaconia de la litúrgia, de la paraula i de la caritat.»

La missió diaconal, en virtut del sagrament de l'orde, no és la mateixa que la dels laics, ni tampoc és com la dels preveres.

Mn. Mateu Hidalgo i Sannicolás
Diacon permanent

Neix la campanya «Dóna'ns l'@» de Càritas Lleida

Càritas Lleida ha posat en marxa la campanya «Dóna'ns l'@», presentada el passat 21 de novembre, en un acte que va comptar amb la presència del bisbe de Lleida, Mons. Salvador Giménez Valls. Aquest va tenir lloc a la nova botiga de venda de roba de segona mà de Càritas a Lleida, situada al número 78 del carrer Príncep de Viana, beneïda i inaugurada pel bisbe Salvador.

La delegació a Lleida de Càritas Diocesana, a través de la Fundació Jaume Rubió i Rubió i mitjançant Troballes Empresa Inserció, ha dissenyat aquesta campanya per promoure la donació de roba, amb el lema «La teva roba dóna per molt, Dóna'ns l'@».

La recollida de roba és una acció habitual dins l'activitat de Càritas, que es fa a través dels contenidors de «Roba Amiga», així com també a la seva mateixa seu i botigues. No obstant això, amb

aquesta nova campanya es vol donar un pas endavant. El repte és, a part de recollir més roba, el de conscienciar els lleidatans de la importància d'aquest gest senzill, solidari, sostenible i generador de llocs de treball.

En el seu parlament, el Bisbe de Lleida va destacar que tant la campanya com la nova botiga han estat possibles gràcies a «la feina de tots, des de Càritas fins a les diferents associacions i entitats que hi col·laboren, parròquies, gent que dóna roba, voluntaris, autoritats, i tots els que fan possible un món més just i més frater».

És per això que Mons. Salvador Giménez va recordar que «beneir vol dir posar en mans de Déu», i va assenyalar que «estem a punt d'encetar l'Any de la Misericòrdia, i aquesta feina és una manifestació de la Misericòrdia de Déu».

Les botigues són la culminació de tot el procés que comença

amb la solidaritat dels lleidatans que donen la seva roba a Càritas, perquè es pugui reciclar i pugui crear llocs de treball. Actualment es recullen entre 2 i 3 quilos de roba per persona i any, però el repte és arribar fins als 10 quilos.

Per aconseguir-ho, la Fundació Jaume Rubió i Rubió ha dissenyat aquesta campanya, la novetat de la qual és la creació d'un contenidor itinerant que s'instal·larà en entitats, clubs esportius o institucions que s'hi vulguin adherir. Es disposarà de 205 contenidors de recollida, repartits per tota la província de Lleida. L'any 2014 es va recollir 864.179 quilos de roba.

La campanya també vol reforçar la recollida personalitzada a casa, facilitant així la donació de roba. Cal recordar que es pot fer donació de tot tipus de roba. Saber també que, en cas que estigui en mal estat, es destina a la indústria tèxtil.

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

CATEQUESIS SOBRE LA FAMÍLIA

El prometatge

El prometatge té relació amb la confiança, la sinceritat, la fiabilitat. Confiança en la vocació que Déu dóna, perquè el matrimoni és en primer lloc la descoberta d'una crida de Déu.

El prometatge, en altres paraules, és el temps durant el qual tots dos membres de la parella són cridats a fer una bona feina en l'amor, un treball participat en comú, que busca l'aprofundiment. Es descobreixen conjuntament, és a dir, l'home «aprèn» com és la dona coneixent aquesta dona, la seva promesa, i la dona «aprèn» com és l'home coneixent aquest home, el seu promès.

No subestimem la importància d'aquest aprenentatge: és un bon esforç, i el mateix amor ho exigeix, perquè no és només una felicitat despreocupada, una emoció encantada...

L'aliança d'amor entre l'home i la dona, aliança per a tota la vida, no s'improvisa, no es fa d'un dia per l'altre. No és el matrimoni exprés: cal treballar en l'amor, cal fer camí. L'aliança de l'amor de l'home i la dona

s'aprèn i es poleix. Em permeto dir que és una aliança d'artesanía. Fer de dues vides una única vida és també quasi un miracle, un miracle de la llibertat i del cor, confiat a la fe.

L'Església, en la seva saviesa, guarda la distinció entre ser promesos i ser esposos —no és el mateix— especialment a la vista de la delicadesa i de la profunditat d'aquesta realitat.

S'ha de revalorar el prometatge com a temps de coneixença recíproca i de compartir un projecte. El camí de preparació al matrimoni s'ha d'establir des d'aquest punt de vista, servint-se també del testimoni senzill però intens de cònjuges cristians. I basant-se també en el que és essencial: la Bíblia, la pregària, els sagraments i la fraternitat amb els pobres. Els nuvis que s'hi esforcen creixen tots dos i tot això porta a preparar una bonica celebració del matrimoni d'una manera diferent, no mundana, sinó de manera cristiana!

(Dimecres, 27 de maig de 2015.)

Campanya de les persones sense llar

La Fundació Arrels/Sant Ignasi va dur a terme, el passat dijous 26 de novembre, els actes centrals de la campanya de les persones en situació de sense llar, que enguany té el lema «Perquè és possible. Cap persona sense llar. Que tothom tingui una llar és un compromís comú.»

En primer lloc, Càritas Diocesana de Lleida i Arrels/Sant Ignasi van presentar en roda de premsa la situació actual de sensellarisme.

En Josep Anton de la Fuente, secretari general de Càritas a Lleida, va introduir el sentit de la campanya, en que es destaca el fracàs de la iniciativa europea per la qual el 2015 s'havia d'eradicar l'exclusió residencial.

Seguidament, Natàlia Méndez, directora d'Arrels/Sant Ignasi, va compartir algunes dades de l'entitat, que enguany ha atès 684 persones, 24 més que l'any anterior en la mateixa època. Finalment, el P. Joan Suñol, president d'Arrels/Sant Ignasi, va incidir en la necessitat i urgència de trobar solucions efectives al sensellarisme a Lleida, insistint que les solucions passen per donar una respos-

ta digna a les persones en situació de sense llar, adaptada a les diverses necessitats i etapes que es travessen. Aquesta resposta requereix d'espais residencials que siguin una llar, en les quals les persones puguin iniciar els seus processos de recuperació i resocialització.

Seguidament, es va dur a terme la flashmob, promoguda a diverses ciutats de l'Estat, per tal de reivindicar el dret a una llar. Es va realitzar a través de signes com el d'una màscara blanca d'invisibilitat, del silenci i el soroll de les maraques, elaborades per les persones sense llar.

Finalment, l'acte central va cloure amb un programa de ràdio fictici, en

el qual el P. Joan Suñol entrevistava diverses persones que han viscut en situació de sense llar, les quals van expressar en primera persona la seva dura experiència. Van ressonar frases com «estar en la calle implica soledad», «se pasa muy mal, hasta el extremo de perder la confianza», «estar en la calle puede ocurrirle a cualquiera», «he vivido situaciones límite, he pasado hambre, he pasado frío»...

Els actes de la campanya van convocar més d'un centenar de persones, les quals van poder escoltar en directe què viuen les persones en situació de sense llar i alhora denunciar que encara no s'hagi fet possible que tothom en tingui.

REFLEXIONS

Les consignes evangèliques

Segons l'informe Foessa sobre exclusió i desenvolupament social a Catalunya, presentat per Càritas Catalunya el mes de febrer del 2015, «el 67% de la població catalana es veu afectada per algun indicador de pobresa i exclusió». A més, «hi ha un 9% de catalans que estan en situació d'exclusió severa».

Hom no pot deixar de preguntar-se: ¿en aquesta nació que cantem i volem «rica i plena», com és possible una realitat tan dramàtica i per a tantes persones? La resposta ens portaria a considerar factors polítics, economicosocials, globals i, sens dubte, personals, també dels mateixos pobres i exclosos. Però la causa primera de totes, no ens enganyem, respon al capteniment egoista de voluntats, personals o col·lectives, situades a les antípodes de les consignes evangèliques de «donar al qui et demana» (Lc 6,30), «comunicar els propis béns, fins i tot allò necessari» (Lc 21,1-4), «donar sense esperar contrapartida» (Lc 14,12-14), «no acumular riqueses» (Lc 12,16-21), «donar-ho tot als pobres per seguir Jesús» (Mc 10,17-23), «servir Déu i al diner és impossible» (Lc 16,13), etc.

Les consignes evangèliques perennes, tenen la seva explicitació adient a les circumstàncies del segle XXI. Per exemple: «El diner ha de servir i no governar» (Evangelii gaudium 58); «El principi de gratuïtat i la lògica del do, com a expressions de fraternitat, poden i han de tenir espai en l'activitat econòmica ordinària» (Caritas in Veritate 36).

Concepció Huerta

Trobada d'infants del MCECC

Més de 300 infants dels centres d'esplai de la Diòcesi de Lleida van participar, el passat 21 de novembre, en la Trobada d'Infants del Moviment de Centres d'Esplais Catalans de Lleida, vinculat a la Fundació Verge Blanca.

L'esdeveniment es va celebrar al Col·legi Episcopal de Lleida i comptà amb la visita del nostre bisbe Salvador, qui va poder veure *in situ* com

els més petits gaudien d'una tarda plena d'activitats. La Declaració Universal dels Drets dels Infants —commemoració que tingué lloc el dia anterior— va esdevenir el fil conductor de la trobada i va servir per reivindicar la necessitat que tots aquests drets es facin presents en qualsevol racó del nostre món.

Els infants tingueren infinitat de jocs on participar. Després d'un be-

renar compartit, es va donar pas a un espectacle d'animació.

AGENDA

► **Diumenge, 27 de desembre.** Dia de la Família:

—Visita guiada al Museu de Lleida sobre contingut nadalenc.

—18.30 h, Pessebre Vivent a Sudanel.

► **Dilluns, 28 de desembre:**

—19 h, Capella del Peu del Romeu. Recital de música tradicional natalenca.

—Taizé. Trobada de Joves a València (del 28 a l'1).

► **Divendres, 1 de gener.** Jornada Mundial de la Pau:

—18.30 h, Pessebre Vivent a Sudanel. També els dies 2 i 3 de gener.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

28. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [1Jo 1,5-2,2 / Sl 123 / Mt 2,13-18]. Sants Innocents, mrs. a Betlem i rodalia; santa Dòmina, vg. i mr.; sant Abel, fill d'Adam i d'Eva.

29. □ Dimarts [1Jo 2,3-11 / Sl 95 / Lc 2,22-35]. Sant Tomàs Becket (1118-1170), bisbe de Canterbury i mr.; sant David (s. x-x aC), rei de Judà i d'Israel i profeta, conqueridor de Sió; sant Tròfim, bisbe.

30. □ Dimecres [1Jo 2,12-17 / Sl 95 / Lc 2,36-40]. Sant Mansuet, mr.; sant Rainer, bisbe; santa Anísia, mr.; sant Felix I, papa (269-274) i mr.; beat Raül, abat.

31. □ Dijous [1Jo 2,18-21 / Sl 95 / Jo 1,1-18]. Sant Silvestre I, papa (romà, 314-335) i mr.; San-

ta Coloma, vg. i mr.; santa Melània la Jove; sant Sabinià, bisbe i mr.

GENER 2016

1. □ Divendres [Nm 6,22-27 / Sl 66 / Ga 4,4-7 / Lc 2,16-21]. Capvuitada de Nadal: Santa Maria, Mare de Déu. Imposició del Nom de Jesús, també Emmanuel o Manuel (Manel); Mare de Déu de Begoña; sant Concordi, prev. i mr.; santa Eufrosina, vg.; santa Almaqui, mr.

2. □ Dissabte [1Jo 2,22-28 / Sl 97 / Jo 1,19-28]. Sant Basili el Gran (330-379), bisbe de Cesarea de la Capadócia, i sant Gregori Nazianzè (330-390), bisbe de Constantinoble, doctors de l'Església; Mare de Déu, auxili dels cristians;

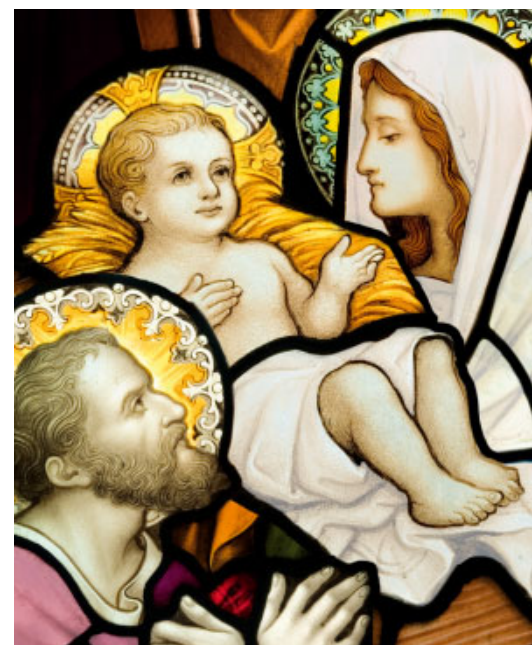
commemoració de la vinguda de la Mare de Déu a Saragossa; sant Macari, abat; sant Isidor d'Antioquia, bisbe i mr.; sant Adelard (753-826), abat, cosí de Carlemany; santa Emma, vg.

3. □ Diumenge vinent, II després de Nadal (lit. hores: 2a setm.) [Sir 24,1-4.12-16 / Sl 147 / Ef 1,3-6.15-18 / Jo 1,1-18]. Sant Anter, papa (grec, 235-236) i mr.; santa Genoveva (s. v), vg., patrona de París; sant Fulgenci, bisbe (agustinià); sant Daniel, mr.; sant Atanasi (o Tannari), mr.; sant Josep Maria Thomasi, prev. teatí, cardenal; beat Alan de Solminiac, bisbe; beat Ciríac-Elies de Chavara, prev. carmelita.

La Sagrada Família

COMENTARI

Jesús es guanyava el favor de Déu i dels homes

La Saviesa del fill de Sira, llibre d'un mestre de saviesa a Jerusalem als s. III-IV aC, presenta reflexions i sentències fruit de la saviesa que ve de dalt i molt útils per a la vida humana.

La 4a secció de la 1a part parla de l'honor degut als pares, perquè el temor del Senyor implica deures familiars sobretot vers els pares. *Déu no oblidarà la pietat que tens del pare afeblit. Qui honora el pare expia els pecats.*

Després de l'himne a la primacia de Crist en la Creació i en la Redempció (1,15-20) i mostra l'exigència d'adhesió total a Crist (2,6-15), Col dedica el darrer capítol a la vida nova en Crist de tothom qui pel baptisme esdevé *home nou* desfent-se de l'*home vell* que era abans.

Tingueu els sentiments que escauen a escol·lits de Déu: l'amor gratuït de Déu experimentat pel cristià és font i model de l'estil cristià d'amor amb tres actituds concretes molt ben destacades: a) Com a coronament, estimeu-vos, que l'amor tot ho lliga i perfecciona; b) que la pau de Crist regni en el vostre cor; c) que la paraula de Crist tingui estada entre vosaltres en tota la seva riquesa.

L'escena final de l'Evangeli de la infància és un episodi d'adolescència amb la frescor de la primera tradició parlant de Josep i Maria com *els seus pares* sense cap retoc teològic.

Reconegut ja pels àngels, els pastors i els mags, ara Jesús pren la iniciativa i mostra la seva identitat amb precoç i gran intel·ligència; i en la filial relació única amb el Pare. *No sabíeu que jo només podia ser en les coses del meu Pare? Entre «les coses del Pare» no hi ha només la Casa/Temple de Déu sinó també el guanyar-se el favor de Déu i dels homes amb la fidelitat a la Paraula de Déu.*

Mn. José Luis Arín

▶ Lectura del primer llibre de Samuel (1Sa 1,20-22.24-28)

El Senyor es recordà d'Anna i va tenir un fill. Li posà el nom de Samuel, perquè era el fill que ella havia demanat al Senyor.

Elcanà, el marit d'Anna, va pujar al santuari de Siló amb tota la família per oferir el sacrifici anual i complir la prometença. Anna no hi va anar. Va dir al seu marit: «Quan hauré desmamet el nen, ja l'hi portaré; el presentaré al Senyor, i que es quedi allà per sempre més.»

Anna s'endugué Samuel a Siló amb un toro de tres anys, mig sac de farina i un odre de vi, i presentà el noi al temple del Senyor. Samuel encara era un nen.

Després d'immolar el toro, presentaren el nen a Elí. Anna li digué: «Senyor meu, ho juro per la vostra vida: Jo sóc aquella dona que un dia vaig pregar aquí mateix, davant vostre. Aquest noi és el que jo vaig demanar al Senyor, i ell me'l va concedir. Per això jo l'hi cedeixo: serà d'ell tota la vida.»

Després es prosternaren allà mateix i adoraren el Senyor.

▶ Salm responsorial (83)

R. *Feliç el qui viu a casa vostra, Senyor.*

Que n'és, d'amable, el vostre temple, / Senyor del univers. / Tot jo sospiro i em deleixo / pels atris del Senyor. / Ple de goig, i amb tot el cor, / aclamo el Déu que m'és vida. R.

Feliç el qui viu a casa vostra / lloant-vos cada dia. / Feliços els qui s'acullen als vostres murs: / emprenen amb amor el camí. R.

Senyor de l'univers, escolteu la meua súplica, / escolteu, Déu de Jacob. / Déu nostre, mireu amb amor el vostre Ungit, / fixeu-vos en el rei que ens protegeix. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Joan (1Jn 3,1-2.21-24)

Estimats, mireu quina prova d'amor ens ha donat el Pare: Déu ens reconeix com a fills seus, i ho som. Per això el món no ens reconeix, com no l'ha reconegut a ell. Sí, estimats: ara ja som fills de Déu, però encara no s'ha manifestat com serem; sabem que quan es manifestarà serem semblants a ell, perquè el veurem tal com és.

Estimats, si la consciència no ens acusa, podem acostar-nos a Déu amb tota confiança, i obtindrem el que li demanem, perquè complim el que ens mana i fem allò que és del seu grat.

El seu manament és que creguem en el seu Fill Jesucrist i que ens estimem els uns als altres com ens ho té manat. Si complim el seus manaments, ell està en nosaltres i nosaltres en ell. I per l'Esperit que ens ha donat coneixem que ell està en nosaltres.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluç (Lc 2,41-52)

Els pares de Jesús anaven cada any a Jerusalem amb la peregrinació de Pasqua. Quan ell tenia dotze anys pujava a celebrar les festes com era costum, i passats els dies, quan tothom se'n tornava, el noi es quedà a Jerusalem sense que els seus pares se'n adonessin. Pensant que anava amb altres de la caravana, feren la primera jornada de camí. Al vespre el buscaren entre els pares i no el trobaren. L'endemà se'n tornaren a Jerusalem a buscar-lo.

El tercer dia el trobaren al temple, assegut entre els mestres de la Llei, escoltant-los i fent-los preguntes. Tots els qui el sentien estaven meravellats de la seva intel·ligència i de les seves respostes. Els seus pares quedaren sorpresos de veure'l allà, i la seva mare li digué: «Fill, per què t'has portat així amb nosaltres? El teu pare i jo et buscàvem amb ànsia». Ell els digué: «Per què em buscàveu? No sabíeu que jo només podia ser a casa del meu Pare?». Ells no comprensaven aquesta resposta.

Després baixà amb ells a Nazaret i vivia sotmès a ells. La seva mare conservava tots aquests records en el seu cor. A mesura que Jesús creixia, avançava en enteniment i es guanyava el favor de Déu i dels homes.

▶ Lectura del primer llibre de Samuel (1Sm 1,20-22.24-28)

En aquells dies, Ana concibió, dio a luz un hijo y le puso de nombre Samuel, diciendo: «Al Señor se lo pedí.»

Pasado un año, su marido Elcaná subió con toda la familia para hacer el sacrificio anual al Señor y cumplir la promesa. Ana se excusó para no subir, diciendo a su marido: «Cuando destete al niño, entonces lo llevaré para presentárselo al Señor y que se quede allí para siempre.»

Ana se quedó en casa y crió a su hijo hasta que lo destetó.

Entonces subió con él al templo del Señor, de Silo, llevando un novillo de tres años, una fanega de harina y un odre de vino. El niño era aún muy pequeño.

Cuando mataron el novillo, Ana presentó el niño a Elí, diciendo: «Señor, por tu vida, yo soy la mujer que estuvo aquí junto a ti, rezando al Señor. Este niño es lo que yo pedía; el Señor me ha concedido mi petición. Por eso se lo cedo al Señor de por vida, para que sea suyo.»

Después se postraron ante el Señor.

▶ Salmo responsorial (83)

R. *Dichosos los que viven en tu casa, Señor.*

¡Qué deseables son tus moradas, / Señor de los ejércitos! / Mi alma se consume y anhela los atrios del Señor, / mi corazón y mi carne retozan por el Dios vivo. R.

Dichosos los que viven en tu casa, / alabándote siempre. / Dichosos los que encuentran en ti su fuerza / al preparar su peregrinación. R.

Señor de los ejércitos, / escucha mi súplica; / atiéndeme, Dios de Jacob. / Fíjate, oh Dios, en nuestro Escudo, / mira el rostro de tu Ungido. R.

▶ Lectura de la primera carta de san Juan (1Jn 3,1-2.21-24)

Queridos hermanos: Mirad qué amor nos ha tenido el Padre para llamarnos hijos de Dios, pues ¡lo somos! El mundo no nos conoce porque no le conoció a él.

Queridos, ahora somos hijos de Dios y aún no se ha manifestado lo que seremos. Sabemos que, cuando él se manifieste, seremos semejantes a él, porque lo veremos tal cual es.

Queridos, si la conciencia no nos condena, tenemos plena confianza ante Dios. Y cuanto pidamos lo recibimos de él, porque guardamos sus mandamientos y hacemos lo que le agrada.

Y este es su mandamiento: que creamos en el nombre de su Hijo, Jesucristo, y que nos amemos unos a otros, tal como nos lo mandó. Quien guarda sus mandamientos permanece en Dios, y Dios en él; en esto conocemos que permanece en nosotros: por el Espíritu que nos dio.

▶ Lectura del evangelio según san Lucas (Lc 2,41-52)

Los padres de Jesús solían ir cada año a Jerusalén por las fiestas de Pascua. Cuando Jesús cumplió doce años, subieron a la fiesta según la costumbre y, cuando terminó, se volvieron; pero el niño Jesús se quedó en Jerusalén, sin que lo supieran sus padres. Éstos, creyendo que estaba en la caravana, hicieron una jornada y se pusieron a buscarlo entre los parientes y conocidos; al no encontrarlo, se volvieron a Jerusalén en su busca.

A los tres días, lo encontraron en el templo, sentado en medio de los maestros, escuchándolos y haciéndoles preguntas; todos los que le oían quedaban asombrados de su talento y de las respuestas que daba. Al verlo, se quedaron atónitos, y le dijo su madre: «Hijo, ¿por qué nos has tratado así? Mira que tu padre y yo te buscábamos angustiados.» Él les contestó: «¿Por qué me buscábais? ¿No sabíais que yo debía estar en la casa de mi Padre?». Pero ellos no comprendieron lo que quería decir.

Él bajó con ellos a Nazaret y siguió bajo su autoridad. Su madre conservaba todo esto en su corazón. Y Jesús iba creciendo en sabiduría, en estatura y en gracia ante Dios y los hombres.